

FILLS DE LA CARRETERA

PER E. SARROCA

Si fós possible de donar personalitat humana als nostres carrers i places, la Carretera prendria forma d'una matrona ben plantada, plena de seny i de prestigi; senyorívola sense altivesa i plebea sense xabacanería; una ben proporcionada mestressa de «certa edat» carregada de virtuts cíviques.

Es clar: davant d'aquesta dona cepada i hermosa, els altres carrers s'avergonyeixen i viuen arraulits i miserables, gràcies a les alenades de vida i d'animació que la Carretera els dóna.

Els de Sant Roc i Santa Esperança, de nissaga gloriosa, tenen la humilitat forçada dels que han anat a menys; els del Lliri i del Condestable, els del Príncep i del Bisbe Grivé, grisos, sense caràcter, sense pàtina ni història, fan la viu-viu d'una manera decent, però migrada; els de Murillo i Pizarro, i els de Fivaller i d'Aníbal, joveníssims i mal criats, que porten un nom famós i un modernisme de casa barata, volen piular i no gosen; els de Corró i de Barcelona, gelosos de la vida que la Carretera els ha pres, viuen amb la ràbia al cos, però no ho diuen per por de fer riure amb les seves misèries i pretensions; i així tots els altres carrers, obligats a fer acatament de servitut a la Carretera triomfant.

Anar a viure a la Carretera, establir-se a la Carretera, és treure el nas de la grisor i fer-se veure. Perquè els que viuen a la Carretera sembla que

calcin coturn; tothom els veu i els admira: els veuen tots els autos que transiten i tots els viatjants que volten d'esma i els urbans, polits i atents... i els Inspectors de la Contribució, que desperten la sensació d'una pedregada. Els veuen de tots cantons, perquè viure a la Carretera és com tenir una finestra de cara al món.

Per la Carretera hi passen totes les processons i totes les revolucions; tots els bateigs, tots els casaments i tots els enterros; a la Carretera es donen les males notícies i les bones, si n'hi han; es comenta tot i es discuteix tot; s'hi murmura i s'hi riu i s'hi plora i s'hi crida. A la Carretera, en una paraula, s'hi viu.

També s'hi passeja. I el passeig a la Carretera pren el caire popular de totes les coses granollerines; aquest caire popular que no ens podem treure del damunt perquè a Granollers no hi han «senyors». I si n'hi ha algú, no surt de casa i és com si no hi fós.

A la Carretera és, doncs, el nostre viure ciutadà de cada dia, perquè a la Carretera hi trobem llum de ciutat i fresca de muntanya. En la nostra Carretera s'hi emmariden plenament la Ciutat i la Muntanya, i d'aquest matrimoni portentós n'hem nascut els granollerins, que no som del tot pagesos i que tampoc no tenim — gràcies a Déu! — el posativat dels ciutadans de modern encuny.

L'Escobar també ha volgut ésser al nostre concurs i ens ha fet aquesta vista dels quatre cantons de Can Torredadella a l'hora d'arribada d'un tren. ¿Què hem de fer?... ¿Que li donem un premi?...